

Но ето че дойде зима и съ нѣжъ заедно настанѣхъ върли зимни студове. Марийка едвамъ имаше съ що да се покрие. Една вечеръ, слѣдъ като бѣ ходила цѣлия день изъ градътъ, тя се върнѣ много нерасположена и се тръшнѣ на леглото си. На утрѣто тя пожела да стане, но бѣше ѣ невъзможно. Марийка се разболѣ. Добрата жена, у която живѣеше, се стараше да ѣ помогне колкото може. Тя носяше всѣка утрина нѣщо за яденѣ, като ѣ утѣшаваше и насърдаваше. Но и тази жена бѣше толкова бѣдна и толкова болна, щото една утрина бѣше ѣ невъзможно вече да се издигне отъ постелята си. Малкото момиченце, което ставаше сухо като скелетъ и блѣдо като *воскъ*, биде много наскърбено отъ тази печална новина. „Азъ ще умрѣ“ думаше си то,—„Азъ ще зарадвамъ моитѣ родители тамъ горѣ при добрия Богъ. Но какво ли ще стане малкото ми птиче?—То ще огладнѣе и никой не ще се погрижи за него“.

Марийка останѣ дълго врѣме замислена. Погледитѣ ѣ бѣхъ обвърнѣти постоянно къмъ прозореца, отъ който можаше да вижда само краката на минувачитѣ, които вървѣхъ по улицата. Най-сетнѣ тя направи едно усилие и станѣ. Тя взе една бѣла книжка и написа тѣзи думи:

„О, вий, които четете тѣзи редчета, имайте милостъ за едно бѣдно дѣте, което е на смъртното си легло!“ слѣдъ това взе единъ конецъ, прѣкара го прѣзъ книжката и ѣ привърза за шията на своето птиченце, на което отвори прозореца за да хвъркне. Птиченцето отъ начало се поспрѣ замислено, сетнѣ се издигна и изчезнѣ изъ въздухътъ.

Слѣдъ малко Марийка, отъ слабостъ и отъ гладъ отъ ново заспа на бѣдното си легло.

Врѣбчето, като хвъркаше, прѣмина край една голѣма къща. Отъ вѣнъ на стѣлбата то видѣ нѣколко старци да взематъ жито, което имъ даваше една милостива ржка. Нашето гладно птиче се спушнѣ посрѣдъ тѣхъ и захванѣ да кѣлве съ жадностъ. Когато птичето обираше едно по едно зърната по стѣлбата, една врата се отво-